

ŒÜKRAN YIĐIT • atıkadı ÂŒıkları

ŞÜKRAN YİĞİT 1961'de İstanbul'da doğdu, Ankara'da büyüdü. ODTÜ Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu. Ankara, *Mon Amour!* (2003), *Bir Akdeniz Kedisinin Hatıraları* (2004), *Çatıkadı Aşıkları* (2008) ve *Burası Radyo Şarmpol* (2020, Atilla İlhan Roman Ödülü 2021) adlı romanları İletişim Yayınları tarafından yayımlandı. Halen Frankfurt'ta yaşıyor.

İletişim Yayınları 1341 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 185

ISBN-13: 978-975-05-06523-9

© 2008 İletişim Yayıncılık A.Ş. / I. BASIM

1-4. Baskı 2008-2021, İstanbul

5. Baskı 2022, İstanbul

EDITÖR Asuman Oktay

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Bahri Özcan

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ŞÜKRAN YİĞİT

Çatıkati Âşıkları



İÇİNDEKİLER

Esiiiiin, Esin... Neredesin?	7
Birinci Mektup	33
Mahremiyet Bedeli	48
Hatırlamanın Karşıtı... ..	91
Sonbahar Rüzgârları	94
Feride'nin Sırrı	114
Bir Yıl Daha Biterken.....	128
"Süreyya Gibi Ağlamak İstiyorum!"	139
"Benim Adım Elvira, Ben Aslında Fransızım"	151
"Gidin, Gidin ve Unutun!"	171
"10 Dakika Ara"	193
Işıkların Yanmasını Beklerken	250

Esiiiiin, Esin... Neredesin?

Herkesin dünyasının bir merkezi vardır, değil mi? Kant için hayatında bir gün bile ayrılmadığı Königsberg, Orhan Pamuk için İstanbul, Paul Auster için New York, Vehbi Bey için kışın içeride, havalar ısınır ısınmaz da dükkânının önüne atıp oturduğu sandalyesi, sayılarla şişirilmiş sanal dünyasından ve koltuğundan güç alan, küçük iktidarından başı dönmüş tek oğlum için otuziki katlı bir gökdelenin yirmidördüncü katı. Benim içinse... Dünyanın neresine gidersem gideyim, dünyanın neresinde yaşarsam yaşayayım, kendimi ruhsal dünyamın başkentinde hissettiğim tek bir yer var: Mutfaktaki şu masa. Hemen pencerenin yanında duran, üzerine o kırmızı, yeşil kareli masa örtüsünü örtmeyi hiç ihmal etmediğim ve neredeyse yirmi beş yıldır akşamları tek başıma oturduğum şu masa. Biliyorum tabii, en az sizin kadar ben de biliyorum: O kırmızının gerçek bir kırmızı, o yeşilinse gerçek bir yeşil olduğu yıllar çok gerilerde kaldı, giderek solgunlaştı renkleri onun da. Ama solgunlaşan renkleri değil midir, bir masa örtüsünü masa örtüsü ya da bir hayatı hayat yapan? Ve işte yaşlılık değil midir

bir insanı böyle konuşturan? Sesim genç ama... O hiç yaşlanmadı. Murat da öyle derdi, “Sesin hâlâ aynı,” derdi, inanmazdı yaşlandığıma. “Ah Süreyya,” derdi sonra da, “artık bu kadar seneden sonra gelsen bir türlüüüü, gelmesen bir türlü, öyle değil mi?” Ama ben gittim. Her şeyi göze alıp gittim. Hayatımı bir bavula doldurup gittim. Kimselere haber vermedim, kimselere veda etmedim, “Hakkınızı helal edin” demedim, gittim. Bilsem gider miydim?

Belki kiracılarım olsaydı, hiç olmazsa onlara veda ederdim, yok yok veda etmek değil de, haber verirdim. Ama atıkatarlarının ikisi de boştu o günlerde. şimdi de boş, arka arkaya çıktılar kiracılar. Bugün dükkânın kapısına bir ilan yaşıştırdım. “Yalnız bayan ya da baya (ocuklu olabilir) Arnavutköy’de kiralık atıkata. 40 metrekare, kaloriferli. Müracaat içeriye!” diye yazdım bir A4 kâğıda büyük harflerle. İlanı astığımda akşam üzeriydi, herhalde onun için bir soran olmadı bugün. Yarın sorarlar muhakkak. Evet, ruhsuz ruhsuz “bayan” ve “bay” yazdım ilana, kendimden nefret ede ede. Aklınca, kadınların cinsel hayatına dair tahminlere bir tür mesafe getiriyor bayan demek bugünlerde. Ama “yalnız hanım” yazarsam “yalnız bey” de yazmam lazım! O zaman da Vehbi Bey kiracı diye kendime uygun yaşlarda bir bey arıyorum zanneder. Hadi, siyaseten doğru olmaya gayret edip “yalnız kadın” desem, o zaman da sıradan, eften püften bir kiralık ev ilanıyla, hayatında büyük fırtınalar atlatmış da şimdilerde durulmuş insanlar arıyormuşum gibi olacak kiracı olarak. “Yalnız adam” demek hiç olmaz. Ama “Nitelsiz Adam” diyebilseydim keşke. Niye demeyeyim ki? Ne diyordu Ulrich, “*Olasılık yalnızca sınırları zayıf kişilerin düşlerini değil, Tanrının henüz uyanmamış düşlerini de kapsar.*”

Peki kadın için ne diyeceğim? Kamelyalı Kadın mı diyeceğim? Yok diyemem öyle... Ama bir dakika... Güneyli bayan diyebilirim. Evet, evet, “Nitelsiz Adam” demişken,